

หนังสือรับรองการประเมินและการตัดสินผล

คณะผู้ประเมินขอรับรองว่า

1. ได้ทำการประเมินคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในระหว่างวันที่ 13 – 16 กันยายน 2553 โดยตรวจสอบข้อมูลประกอบการตัดสินผล วิเคราะห์รายงานการประเมินตนเองจากหลักฐานอ้างอิงต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย ตรวจสอบเยี่ยมคณะ/หน่วยงานต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยร่วมกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร ผู้แทนนักศึกษา ผู้แทนศิษย์เก่า ผู้แทนชุมชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง
2. เห็นชอบกับรายงานผลการประเมินคุณภาพฉบับนี้ ทุกประการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนุมงคล ศิริเวทิน)

ประธานคณะกรรมการประเมิน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สีบแสง พรหมบุญ)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ เทื่อน ทองแก้ว)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ชาญู ถนัดงาน)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ทพ.นพ.ดร.สิทธิชัย ทัดศรี)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณดา จันทร์สม)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ พันเอก ดร.ถวัลย์ ฤกษ์งาม)

กรรมการและเลขานุการ

บทสรุปผู้บริหาร

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน พ.ศ. 2477 ในนามของ “มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง” เป็นมหาวิทยาลัยประเภทตลาดวิชาแห่งแรกในประเทศไทย เน้นการจัดการเรียนการสอนทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ได้พัฒนาและขยายมาเป็นลำดับในปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เปิดสอนครบทุกด้านนอกจากการเกษตร มีสองวิทยาเขตและสองศูนย์ประกอบไปด้วยหน่วยงานที่จัดการเรียนการสอน รวม 23 หน่วยงาน จัดการเรียนการสอนรวม 219 หลักสูตร 233 โปรแกรม เป็นระดับปริญญาตรี 106 ประกาศนียบัตรบัณฑิต 7 ปริญญาโท 96 และปริญญาเอก 24 โปรแกรม

มหาวิทยาลัยมีบุคลากรรวม 5,673.5 คน แบ่งเป็นบุคลากรหน่วยงานจัดการเรียนการสอน 2,876 คน (เป็นอาจารย์ 1,687.5 คน) บุคลากรสถาบันวิจัยและหน่วยงานสนับสนุนการเรียนการสอน 346.5 คน และบุคลากรของหน่วยงานอื่น ๆ จำนวน 2,451 คน มีนักศึกษาทั้งสิ้น 33,064.50 คน แบ่งเป็นระดับปริญญาตรี 25,342.50 คนและระดับบัณฑิตศึกษา 7,722 คน

มหาวิทยาลัยกำหนดวิสัยทัศน์ว่า “มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นสถาบันวิชาการชั้นนำของประเทศในระดับนานาชาติ มีความเป็นเลิศในการผลิตบัณฑิต การสร้างองค์ความรู้และการแก้ปัญหาของประเทศ” การดำเนินงานของมหาวิทยาลัยจึงมุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการ (Academic Excellence) โดยเน้นคุณภาพในการผลิตบัณฑิต งานวิจัย และงานวิชาการอื่น ๆ

ผลการประเมินคุณภาพภายในระดับมหาวิทยาลัย

ตัวบ่งชี้คุณภาพภายในของมหาวิทยาลัยมีทั้งสิ้น 56 ตัวบ่งชี้ จำแนกเป็น ตัวบ่งชี้ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 43 ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์พิจารณาคัดเลือกมาจากตัวบ่งชี้คุณภาพภายนอกรอบสองของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) 7 ตัวบ่งชี้ และตัวบ่งชี้เฉพาะของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 6 ตัวบ่งชี้ ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเฉพาะตัวบ่งชี้ สกอ. 43 ตัวบ่งชี้ โดยมีผลการประเมิน ดังนี้

1. คะแนนการประเมินคุณภาพ

องค์ประกอบ	ผลการประเมิน			
	ตัวบ่งชี้ สกอ. (43 ตัวบ่งชี้)		ตัวบ่งชี้ทั้งหมด (56 ตัวบ่งชี้)	
	ประเมินตนเอง	คณะกรรมการ	ประเมินตนเอง	คณะกรรมการ
1. ปรัชญา ปณิธาน วิถีอุปถัมภ์ และแผนดำเนินการ	2.50	2.50	2.50	2.50
2. การเรียนการสอน	2.23	2.23	2.24	2.24
3. กิจกรรมการพัฒนานักศึกษา	3.00	2.50	3.00	2.50

องค์ประกอบ	ผลการประเมิน			
	ตัวบ่งชี้ สกอ. (43 ตัวบ่งชี้)		ตัวบ่งชี้ทั้งหมด (56 ตัวบ่งชี้)	
	ประเมินตนเอง	คณะกรรมการ	ประเมินตนเอง	คณะกรรมการ
4. การวิจัย	3.00	3.00	2.83	2.83
5. การบริการวิชาการแก่สังคม	2.75	2.75	2.80	2.80
6. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	3.00	3.00	3.00	3.00
7. การบริหารและการจัดการ	2.89	2.89	2.91	2.91
8. การเงินและงบประมาณ	3.00	3.00	3.00	3.00
9. ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ	2.67	2.67	2.67	2.67
คะแนนการประเมิน 9 องค์ประกอบ	2.66	2.63	2.61	2.59
10. สถานศึกษา 3 ดี (3 D)	3.00	3.00	3.00	3.00
คะแนนประเมินภาพรวม	2.67	2.65	2.63	2.61

2. จุดแข็ง ข้อสังเกตและจุดที่ควรพัฒนา

คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในได้เสนอจุดแข็ง และข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนามหาวิทยาลัย ดังนี้

จุดแข็ง

1. สภามหาวิทยาลัยมีผู้ทรงคุณวุฒิที่มีชื่อเสียง มีความรู้และประสบการณ์ที่เห็นนโยบาย เสนอแนวทางในการปฏิบัติต่อมหาวิทยาลัยที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ ทำให้มหาวิทยาลัยมีความก้าวหน้าเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ
2. ผู้บริหารมีวิสัยทัศน์ในการนำมหาวิทยาลัยสู่การแข่งขันในระดับชาติและนานาชาติที่ชัดเจน มีทีมงานบริหารที่มีความรู้ มีประสบการณ์ในการบริหารในแต่ละด้าน ทำให้บัณฑิตที่จบออกไปมีคุณภาพ และเป็นที่ยอมรับ
3. มหาวิทยาลัยยังคงความเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่น ดำรงไว้ซึ่งการมีประชาธิปไตยในองค์การ และเปิดกว้างทางความคิดเห็นต่อสาธารณะ
4. มหาวิทยาลัยมีบทบาทสำคัญในการชี้นำสังคม ทั้งในส่วนบุคคลและในทางความคิดเห็นในทางวิชาการ ที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติหลายเรื่อง
5. นักศึกษามีศักยภาพในการเรียนรู้สูง สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ดี สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล เห็นได้จากการได้รับรางวัลระดับชาติ และนานาชาติจำนวนมาก
6. มหาวิทยาลัยมีระบบการให้บริการวิชาการที่เข้าถึงชุมชนอย่างหลากหลาย ทั้งในระดับชาติ และระดับท้องถิ่นทั่วประเทศ
7. มหาวิทยาลัยยังคงเอกลักษณ์ความเป็นธรรมศาสตร์ โดยเฉพาะความเชื่อมโยงบุคลากร นักศึกษา และศิษย์เก่าที่เหนียวแน่น

ข้อสังเกตและจุดที่ควรพัฒนา

1. การเชื่อมโยงแผนจากระดับมหาวิทยาลัยไปสู่คณะและหน่วยงานยังไม่ชัดเจน ทำให้แผนทั้งสองระดับยังไม่สอดคล้องเป็นหนึ่งเดียวกัน
2. การสื่อสารของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะการสื่อสารภายใน ระดับมหาวิทยาลัยไปยังคณะและนักศึกษายังคงคลาดเคลื่อนและไม่ทั่วถึง
3. ควรปรับปรุงความเชื่อมโยงระหว่างผู้บริหารที่หมดวาระกับผู้บริหารที่มาแทนในแต่ละหน่วยงานให้ต่อเนื่องกันอย่างราบรื่นมากกว่านี้ วิธีการหนึ่งอาจทำได้โดยจัดการให้ความรู้ในงานต่าง ๆ เป็นที่รับรู้ รับทราบและ/หรือเข้าถึงได้ของบุคลากรในองค์กรมากขึ้น
4. การบริหารความเสี่ยง และการจัดการความรู้ ยังไม่สมบูรณ์และชัดเจน ระดับมหาวิทยาลัยทำได้ดีในเรื่องการบริหารความเสี่ยง และการจัดการความรู้ แต่ในระดับคณะยังเข้าใจไม่ตรงกัน จึงควรทบทวนการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวให้เป็นรูปธรรม
5. การเข้าสู่ World Class Ranking ในฐานะมหาวิทยาลัยวิจัยมีเป้าหมายชัดเจน แต่กลไกยังไม่เป็นรูปธรรม โดยเฉพาะการเข้าสู่การเปิดเสรีทางการศึกษาใน ASEAN (2015) จึงควรสร้างความเข้าใจกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกระดับ
6. ควรทบทวนและปรับปรุงโครงสร้าง หน้าที่ความรับผิดชอบและขั้นตอนวิธีการทำงานระหว่างมหาวิทยาลัย คณะและหน่วยงาน ฝ่ายวางแผนพัฒนาและเทคโนโลยี สปข. และฝ่ายประกันคุณภาพ ฯลฯ เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารระดับมาตรฐานที่สามารถแสดงผลประเมิน (ไม่ว่าจะเป็นเกณฑ์ของ สมศ. สกอ. ก.พ.ร. มธ. ฯลฯ) ได้โดยอัตโนมัติทุกเวลา (อาจใช้เทคนิค Datawarehouse) เหมือนที่บางคณะ เช่น คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะวิศวกรรมศาสตร์ และสปข. กำลังดำเนินการอยู่ การพัฒนานี้ น่าจะมีกรอบเวลาที่ไม่ยาวนานนัก เช่น สามปี
7. ควรพัฒนาการนำความรู้จากงานวิจัยและบริการวิชาการไปใช้ประโยชน์เชิงบูรณาการให้ครอบคลุมทุกพันธกิจของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ลงไปสู่นิสิตนักศึกษาและสังคมอย่างเป็นรูปธรรม
8. ควรพัฒนาระบบการลงทะเบียนระดับบัณฑิตศึกษาให้เป็นมาตรฐานเดียวกับระบบหลักของมหาวิทยาลัย
9. ศึกษาตัวบ่งชี้ของแต่ละเกณฑ์และผลักดันให้ทุกหน่วยงานพยายามปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำหรับทุกตัวบ่งชี้ที่มหาวิทยาลัยเห็นชอบ
สำหรับตัวบ่งชี้ที่เห็นควรปรับปรุงแก้ไข น่าจะดำเนินการผ่านองค์การที่เหมาะสม เช่น ที่ประชุม/สภาคณบดีแต่ละสาขาวิชาหรือที่ประชุมอธิการบดี ผ่านไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สมศ. สกอ. เป็นต้น เพื่อแก้ไขและลดตัวบ่งชี้ประเภทดังกล่าว (ถ้าจะให้ได้ผลดีควรร่วมมือกับองค์การที่กำหนดเกณฑ์การประเมินในช่วงการออกแบบ)
10. ผลการประเมินตัวบ่งชี้หลายตัวอยู่ในระดับสูงหรือน่าพอใจแต่ความแตกต่างระหว่างคณะยังมากเกินควร ดังนั้น มหาวิทยาลัยควรศึกษาและเข้าไปช่วยให้คำแนะนำกับคณะเพื่อให้ผลการดำเนินงานอยู่ในช่วงที่แคบกว่านี้